

Celebra soprana MARIELLA DEVIA: „Dacă azi am cântat bine, trebuie neapărat să lucrez mâine”

(Costin Popa – 2 martie 2016)

Costin Popa: Stimată doamnă Devia, sunt onorat că ați acceptat să-mi acordați acest interviu, după glorioasa dvs. prestație în rolul Norma din opera omonimă belliniană, aici, la Teatrul San Carlo din Napoli. Cariera dvs. este plină de titluri de belcanto, sunteți considerată cea mai mare cântăreață belcantistă din ziua de azi. Ce calități trebuie să aibă un artist ca să atingă aceste performanțe, ce studii speciale trebuie să facă? Care considerați că sunt căile de urmat?

Mariella Devia: Este dificil de dat îndrumări; în primul rând este nevoie de o vocalitate corespunzătoare, dată de la început și de studiu. Apoi trebuie abordat repertoriul potrivit. Cu vocalitatea mea, dacă aș fi vrut să cânt alte roluri, nu aș fi reușit. Iubesc profund acest repertoriu și întotdeauna am studiat intens rolurile pe care le comportă. Am pornit de la Mozart și Verdi, am făcut și puțin Puccini, dar belcantoul este ceea ce îmi place cel mai mult, mai ales că partea cea mai importantă din aceste opere este dată de vocalitatea cântului.

C. P.: Cum ați reușit să vă păstrați de-a lungul întregii cariere, până în prezent, prospețimea vocii, respirația interminabilă, alte calități de încadrare în pretențiosul stil, demonstrate și pe parcursul serii de premieră?

M. D.: Secretul meu este să nu atac roluri greșite, să nu abordez repertoriul greșit. Și desigur studiul, pentru că nimic nu e dat de-a gata și definitiv, trebuie să lucrezi fără pauză. Dacă azi am cântat bine, trebuie neapărat să lucrez mâine.

C. P.: O deviză extraordinară, o pildă! Ce le recomandați tinerilor cântăreți?

M. D.: Să nu le fie frică, să încerce să-și cunoască propria voce. Apoi, evident, să-și însușească tehnica adecvată. Dar în primul rând să-și cunoască la perfecțiune propria vocalitate, ca s-o folosească la maximum.

C. P.: Să nu greșească, desigur, în alegerea rolurilor, cum ați afirmat.

M. D.: Absolut. Subliniez, este lucrul principal.

C. P.: Ați cântat și Lakmé din opera lui Delibes, și Regina Noptii din „Flautul fermecat” de Mozart. Asta a fost la începutul carierei dvs....

M. D.: Da.

C. P.: De asemenea, câteva roluri mozartiene. V-au satisfăcut?

M. D.: Am cântat două roluri în „Idomeneo”, Ilia și Elettra, Donna Anna din „Don Giovanni”, Pamina din „Flautul fermecat”.

C. P.: Fiordiligi din „Così fan tutte”?

M. D.: O singură dată. Apoi Contesa din „Nunta lui Figaro”. Îl ador pe Mozart, mereu a făcut parte din repertoriul meu.

C. P.: Doamnă Devia, ați cântat destul de puține roluri de Verdi. De ce nu ați interpretat personaje din operele de tinerețe ale maestrului, Abigaille din „Nabucco”, Odabella din „Attila”, Lady Macbeth?

M. D.: Nu, mulțumesc! Am cântat „Traviata”, „Giovanna d’Arco”, foarte mult „Rigoletto” și „Falstaff”. Și asta a fost tot.

C. P.: De ce nu și celelalte? Pentru că nu vă lipsește abordarea dramatică a partiturilor...

M. D.: Da, dar eu am cântat întotdeauna roluri care mă reprezentau, nu roluri pe care mi-ar fi fost greu să le exprim. Apoi, vocalitatea mea nu este verdiană.

C. P.: Vă referiți la culoarea vocii?

M. D.: Nici culoarea și nici volumul. Mai ales cu orchestrele de astăzi, trebuie asigurat echilibrul perfect.

C. P.: Care sunt dificultățile particulare ale rolului Norma?

M. D.: Este greu în primul rând datorită tipului de personaj atât de schimbător. La început eroina este calmă, apoi se înfurie, apoi se calmează din nou, vrea să-și ucidă copiii, nu-i ucide pentru că...

C. P.: „Ah, no! son miei figli”...

M. D.: ...deci rațiunea îi este dominată de puternicul sentiment care depășește durerea pe care o suportă în acel moment.

C. P.: De ce „Norma” a venit atât de târziu în cariera dvs? Debutul a fost în 2013, la Bologna.

M. D.: Într-adevăr, m-am gândit de mulți ani să cânt „Norma” dar mereu am amânat pentru că, mai întâi, nu am vrut să transpun mai jos duetul „Mira, o Norma”. La Bologna, maestrul Michele Mariotti a fost de acord. Adalgisa era soprană. Apoi, el avea aceeași viziune ca și mine asupra atmosferei intime a acestei opere, care este un opus despre sentimente. Concepția mea asupra personajului este mai interiorizată. Și, în cele din urmă, dânsul m-a convins.

C. P.: Iată deci motivul pentru care duetul nu a fost transpus duminică, deși în tonalitatea originală s-a arătat dificil pentru Adalgisa, care era mezzosoprană. Seria de reprezentații de aici, de la Napoli, este specială pentru dvs.?

M. D.: Totdeauna când sunt pe scenă este ceva special pentru mine.

C. P.: Ce părere aveți despre parteneri, în special despre tânărul tenor român Ștefan Pop?

M. D.: Am cântat deja de două ori cu el „Traviata”...

C. P.: ... la Trieste și Palermo...

M. D.: ... așa că-l cunosc bine. Este foarte bun. Sunt mulțumită să cânt și „Roberto Devereux” alături de el, în martie, la Genova.

C. P.: Ați cântat sub bagheta maestrului Nello Santi, un șef de orchestră cu concepție clasică, cu vaste cunoștințe asupra operei italiene...

M. D.: Adevărat, are o experiență formidabilă și mai ales mult respect pentru cântăreți. Este mare cunoscător al vocilor și acest lucru este foarte folositor.

C. P.: Această nouă producție napolitană a fost minunată. În stil clasic.

M. D.: Foarte clasic.

C. P.: Scenografia – superbă, finalul – impresionant. Dar ce părere aveți despre regiile moderne?

M. D.: Nu-mi displac, adică îmi place să fac producții moderne dacă nu schimbă povestea operei și spun una diferită, dacă nu modifică relațiile dintre personaje. Ambientul poate fi altul, nu și povestea.

C. P.: Ce intenții de viitor aveți?

M. D.: Nu mi-am propus să fac alte debuturi. Sunt constantă. Voi continua cu repertoriul meu, o să mai cânt „Norma”, desigur.

C. P.: Vă mulțumesc foarte mult și „In bocca al lupo!” pentru celelalte spectacole.

M. D.: Cu plăcere. „Crepì il lupo!”